

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/130/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3518010137
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3518010137.4

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Antalu a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Mariána Dunčka v trestnej veci proti obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v Bratislave, okres Bratislava, trvale bytom A. XXX, C. D. B. D. E., t. č. na slobode, pre pokračovací trestný čin zločinu sexuálneho zneužívania podľa m§ 201 odsek 1, odsek 2 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 15. júna 2022 pod sp. zn. 1T/40/2018 a jednomyseľne takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 odsek 1 písm. e), odsek 3 Tr. poriadku sa v napadnutom rozsudku okresného súdu z r u š u j ú výroky o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

II. Na podklade § 322 odsek 3 Tr. poriadku sa

obžalovaný A. B. F. D. G. H., nar. XX.XX.XXXX v Bratislave, okres Bratislava, trvale bytom A. XXX, C. D. B. D. E., t. č. na slobode

o d s u d z u j e:

Podľa § 201 odsek 2, § 36 písm. j), § 38 odsek 2, odsek 3, § 39 odsek 1 Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 49 odsek 1 písm. a) a § 51 odsek 1 Tr. zákona sa obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene o d k l a d á, za súčasného uloženia probačného dohľadu nad jeho správaním v určenej skúšobnej dobe, podľa § 51 odsek 2 Tr. zákona na 5 (päť) rokov.

Podľa § 51 odsek 4 písm. f) Tr. zákona sa obžalovanému u k l a d á povinnosť spočívajúca v príkaze osobne preukázateľne písomnou formou ospravedlniť sa poškodenej I. J..

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 15. júna 2022 pod sp. zn. 1T/40/2018 bol obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX (ďalej len „obžalovaný“) uznaný za vinného, na podklade podanej obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom zo dňa 12. marca 2018, č. k. Pv 344/17/3304-30, doručenej okresnému súdu dňa 13. marca 2018, zo spáchania pokračovacieho trestného činu zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 odsek 1, odsek 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. g) Tr. zákona /v obžalobe s právnu kvalifikáciou ako pokračovací trestný čin zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 odsek 1, odsek 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm. a) Tr. zákona/ na tom skutkovom základe, že

1. v presne nezistenom čase počas rokov 2013 až 2014 v letných mesiacoch v H. na ul. K. v rodinnom dome XX/XX počas neprítomnosti matky maloletej I., nar. XX.XX.XXXX, pod hrozbou,

že maloletú aj s matkou a malým bratom vyhodí z domu, najmenej 3- krát maloletej prikázal jej, aby si ľahla na brucho, začal jej masírovať chrbát, následne skúšal vniknúť do jej vagíny, masíroval jej ju a tiež sa snažil jej vniknúť jazykom do vagíny, pričom prvýkrát jej vyzliekol spodné nohavičky aj pyžamové nohavice a neskôr jej spodné prádlo nechal oblečené, pričom raz pri tom masturboval, napriek tomu, že ho maloletá opakovane žiadala, aby prestal,

2. v presne nezistených dňoch v letných mesiacoch roku 2015 v obci A. v rodinnom dome č. XXX opakovane v čase neprítomnosti matky maloletej I., nar. XX.XX.XXXX, túto zavolať do obývacej izby s tým, že ju pomasíruje, čo odmietala a pod hrozbou, že ju vyhodí z jeho domu aj s matkou a malým bratom, maloletá si musela ľahnúť na brucho, hladil ju po chrbte, postupne skúšal vniknúť do jej vagíny, masíroval jej ju napriek tomu, že ho prosila, aby prestal a maloletá plakala do vankúša,

napriek tomu že vedel, že nemá pätnásť rokov .

Za tento trestný čin bol obžalovaný odsúdený takto :

Podľa § 201 ods. 2, § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3, § 39 ods. 1 Trestného zákona na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 48 odsek 2 písm. a) Tr. zákona bol obžalovaný zaradený na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

S predmetným trestným konaním adhézne konanie, t. j. konanie o náhrade škody síce spojené bolo, ale poškodená nárok na náhradu škody neuplatnila a preto ani okresný súd nemal žiaden relevantný podklad na rozhodnutie výrokom adhézneho konania.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v lehote 15-tich dní odo dňa jeho vyhlásenia na hlavnom pojednávaní (za účasti obžalovaného i jeho zvoleného obhajcu), z okruhu oprávnených osôb, napadol odvolaním iba obžalovaný proti všetkým jeho výrokom ako aj proti konaniu, ktoré mu predchádzalo.

V písomnom odôvodnení odvolania obžalovaný prostredníctvom zvoleného obhajcu uviedol doslovne nasledovné :

„Pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu sexuálneho násillia podľa § 201 ods. 1, 2, písm. b) Trestného zákona, ale aj trestných činov všeobecne je dôležité, aby boli kumulatívne splnené štyri základné zložky - objekt, subjekt, objektívna stránka a subjektívna stránka. Objektom pri tomto trestnom čine je právo človeka slobodne rozhodovať. Objektívna stránka spočíva buď v hrozbe bezprostredného násillia alebo v zneužití bezbrannosti poškodeného. Skutková podstata trestného činu sexuálneho násillia je zložená skutková podstata kumulatívna, pretože na spáchanie trestného činu musí byť použité násillie (resp. hrozba bezprostredného násillia alebo ako som už uviedol násillie je nahradené zneužitím bezbrannosti), prostredníctvom ktorého dôjde k iným sexuálnym praktikám. Subjekt je všeobecný, páchatelom môže byť ktorákoľvek trestne zodpovedná osoba. Pre zistenie či bola naplnená skutková podstata trestného činu je napokon potrebné vysporiadať otázku subjektívnej stránky, pričom v tomto prípade ide o úmyselný trestný čin a pre objasnenie a preukázanie skutkovej podstaty trestného činu, kladeného za vinu obžalovanému je nutné objasnenie a preukázanie páchatelovho (v tomto prípade obžalovaného) motívu trestného činu.

V uvedenom prípade po vykonanom dokazovaní a to aj vzhľadom na svedecké výpovede p. J., L., B. a M., ktoré paradoxne prvostupňový súd (bez uvedenia skutočnosti na základe čoho k tomu došiel - nepreskúmateľnosť rozhodnutia) vyhodnotil ako dôkazne neutrálne, ako aj s poukazaním na znalecký posudok znalca Dr. Ivana André, PhD, MHA, znalca v odbore zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria a psychológia, ktorý taktiež bez uvedenia dôvodu vykladal prvostupňový súd iba v neprospech obvineného, hoci závery posudku vyznievajú v prospech obvineného, správu všeobecnej lekárnky pre deti a dorast B. J. zo dňa 06.08.2022 - ktorú taktiež prvostupňový súd nezohľadnil ako dôkaz svedčiaci v prospech obvineného, nebola preukázaná tak objektívna stránka trestného činu sexuálneho násillia (a to zneužitie bezbrannosti poškodenej kumulatívne vo vzťahu o aké iné sexuálne praktiky malo ísť resp. či vôbec o sexuálne praktiky išlo a to s poukazom na správu B. J., z ktorej vyplýva, že I. J. sa vôbec na sexuálne násillie nestážovala), ale ani subjektívna stránka trestného činu - motív obžalovaného.

V prílohe zároveň predkladáme konajúcemu súdu čestné prehlásenie E. A., ktorá žila s obvineným v spoločnej domácnosti ako maloletá a výslovne uvádza, že „Počas spolužitia sa ku mne správal slušne, neobťažoval ma a nedával nemravné návrhy, ani sa ma sexuálne nedotýkal.“

Dôkaz: Čestné prehlásenie E. A. z 5.12.2023

Z hľadiska právnej kvalifikácie je teda možné konštatovať, že sa skutky uvedené pod bodom 1 a 2 obžaloby, nestali, nakoľko neboli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu kladeného obžalovanému za vinu. Odhladnuc od vyššie uvedeného z vykonaného dokazovania a vyššie uvedených svedeckých výpovedí a dôkazov vyplýva, že nebolo dokázané, že skutky kladené za vinu obžalovanému sa stali a už vôbec nebolo dokázané, že skutky sa stali tak ako je to uvedené v skutkových vetách podanej obžaloby zo dňa 12.03.2018.

Vo vzťahu ku skutočnostiam (uvedeným v bode čl. III ods. 16 až 19 tohto podania) uvádzame, že s odôvodnením súdu nesúhlasíme a poukazujem na tieto skutočnosti: Súčasťou práva na spravodlivý súdny proces je aj prerokovanie veci v primeranej lehote. Porušenie práva na prerokovanie veci v primeranej lehote je bezpochyby významným zásahom do princípov zaručujúcich právo na spravodlivý proces. Neodôvodnené prieťahy a neprimeraná dĺžka trestného konania sú závažným a nežiadúcim javom, ktorý nielen odporuje zmyslu práva obvineného a poškodeného na spravodlivý proces, ale aj v rozpore so základnými zásadami trestného práva a odporuje účelu trestného konania. (Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5To/14/09, v ktorom súd pre neprimerane dlhé trestné konanie (v tomto prípade 11 rokov) uložil znížený trest odňatia slobody pôvodne uložený prvostupňovým súdom. Neodôvodnené a zbytočné prieťahy v trestnom konaní v zásade zakladajú porušenie práva na spravodlivý súdny proces chránený článkom 6 ods. 1 Dohovoru „Každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.“

Z vyššie uvedeného vyplýva, že napríklad obvinený by sa mohol z dôvodu porušenia jeho základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy domáhať na Ústavnom súde podľa čl. 127 ods. 2 Ústavy nápravy (prikázanie OČTK v trestnom konaní alebo súdu aby konal vo veci) a zároveň podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy priznania primeraného finančného zadošťučinenia (rozsudok ELSP Cabala vs. Slovensko z 6.septembra 2007, sťažnosť č. 8607/02). V prípade nedostatočného uspokojenia svojich práv Ústavným súdom môže obvinený podať sťažnosť aj na ELSP, pochopiteľne, ako ustanovuje ČL 35 ods. 1 Dohovoru, až po vyčerpaní všetkých vnútroštátnych opravných prostriedkov. Istou výnimkou z naznačeného postupu je zohľadnenie neprimeranej dĺžky trestného konania v konečnom rozhodnutí súdu vo forme zníženia trestu alebo dokonca zastavenia trestného stíhania s konštatovaním konajúceho vnútroštátneho súdu, že došlo k neodôvodneným prieťahom v prípravnom alebo súdnom konaní. V rámci rozhodovacej činnosti ELSP sa táto skutočnosť zohľadňuje aj pri meritórnom posudzovaní porušenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru. ELSP tak postupoval napr. v prípade Beck proti Nórsku z 26. Septembra 2001, sťažnosť č. 26390/95.

Trestné konanie vedené proti obvinenému trvá vyše 6 rokov. Odvolací súd by mal túto skutočnosť zohľadniť pri ukladaní výmery trestu obžalovanému. Prvok zbytočných a nedôvodných prieťahov v konaní je hlavnou „poľahčujúcou“ okolnosťou. Redukciou, resp. mimoriadnym znížením trestu odňatia slobody na základe okolností dĺžky konania podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru z hľadiska neprimeranej dĺžky súdneho konania a porušenia zachovania požiadavky „primeranosti“ lehoty je poskytnutie satisfakcie vo forme zásadného zníženia trestu výslovným a merateľným spôsobom. Predmetnú právnu doktrínu ELSP vyslovil už aj v rozhodnutiach Eckle proti Nemeckej spolkovej republike z 15. júla 1982, sťažnosť č. 8130/78, Morby proti Luxembursku z 13. novembra 2003, sťažnosť č. 27156/02, a Menelaou proti Cypru z 12. júna 2008, sťažnosť č. 32071/04.

Práve v rozsudku Menelaou proti Cypru ELSP zotrval na predmetnom právnom názore, pričom konštatoval, že zníženie trestu samo o sebe síce nie je v princípe sanáciou pochybenia v nezachovaní primeranej dĺžky trestného konania požadovanej článkom 6 ods. 1 Dohovoru. ELSP však akceptuje túto formu ako výnimku, keď vnútroštátne orgány výslovne a podstatným spôsobom vyjadrili porušenie Dohovoru a znížením trestu zmiernili, resp. odčinili toto porušenie.

K zbytočným prieťahom v súdnom konaní môže dôjsť nielen nekonaním príslušného súdu, ale aj takou činnosťou súdu, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníka súdneho konania, teda k právoplatnému rozhodnutiu vo veci, s ktorou sa obrátil na súd. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy nestačí, aby štátne orgány vec len prerokovali, príp. vykonali rôzne úkony (bez ohľadu na ich počet) a právoplatne nerozhodli (napr. I. ÚS 10/98, II. ÚS 64/99, I. ÚS 98/99). Pre komplexnosť treba uviesť niekoľko rozhodnutí EĽSP konštatujúcich neprimeranú dĺžku trestného konania, ktorá sa pre účely trestného konania počíta od vznesenia obvinenia až po právoplatné rozhodnutie o vine a treste. Sú to nasledujúce rozhodnutia EĽSP: Kiriyakov proti Ukrajine, K. E. proti Bulharsku, Lambaradis proti Grécku, Solovyevy proti Rusku, N. proti Grécku, Zaňrov proti Grécku.

Judikatúra Ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitnosť vecí, správanie sa účastníka a postup súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokovávanej veci. Pri úvahe o druhu a výške trestu má súd komplexne vyhodnocovať stupeň spoločenskej nebezpečnosti konania obžalovaného pre spoločnosť, okolnosti, za akých bol skutok spáchaný, osoby obžalovaného (vzhľadom na jeho predchádzajúcu bezúhonnosť - je zrejmé, že ich konanie obvineného nepochybne predstavovalo exces z dovtedajšieho spôsobu života), mieru jeho zavinenia, možnosti jeho nápravy vplyv výchovného trestu a tiež v danom prípade mimoriadne dôležitú okolnosť - dĺžku trestného konania.

Za okolnosti je pritom potrebné považovať všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na hodnotenie stupňa nebezpečnosti činu pre spoločnosť (ktorý sa samozrejme plynutím času znižuje, rovnako ako sa znižuje potreba postihnutia páchatel'a, pretože odstupom času sa miera aj účel trestu) a tiež skutočnosti vplývajúce na hodnotenie možnosti nápravy páchatel'a. Primeranosť tejto dĺžky sa posudzuje vždy s prihliadnutím na skutkovú, právnu a procesnú zložitnosť veci a správanie štátnych orgánov.

Za pomery páchatel'a v zmysle ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody je pritom potrebné považovať jednak okolnosti, ktoré páchatel'a charakterizujú ako objekt trestu, a tiež možnosti resocializácie páchatel'a. Obvinený má za to, že v danom prípade trest uložený prvostupňovým súdom vzhľadom na jeho predchádzajúcu bezúhonnosť, bezúhonnosť po spáchaní skutku, ako aj na časový odstup od jeho spáchania by mal byť nepochybne vnímaný citeľnejšie ako u tých páchatel'ov, u ktorých páchanie trestnej činnosti nepredstavuje odklon od ich zaužívaného spôsobu života a ktorí sú potrestaní časovo účelne. „Podmienka rýchlosti konania musí byť splnená, aby sa zabránilo tomu, aby bol obvinený príliš dlh vystavený trestnému stíhaniu, s čím sú spojené zásahy do jeho práv a slobôd, a aby nebol vystavený neistote o svojom osude (trestné stíhanie má totiž vplyv na jeho povesť, postavenie v zamestnaní ako aj v spoločnosti, čo už samo osebe možno považovať za určitú formu sankcie). Postavenie obvineného je stresujúce (napriek formálnej deklarácii rešpektovania prezumpcie neviny totiž naša spoločnosť obvinené osoby prakticky stotožňuje s osobami odsúdenými) a negatívne ovplyvňuje život obvineného prinajmenšom tým, že aktuálna hrozba trestu komplikuje obvinenému možnosť viesť a plánovať ďalší osobný život. Uvedený fakt, keďže je nepochybné, že dôvodom dĺžky trvania trestného konania neboli obštrukcie na strane obžalovaných, je významný aj z dôvodu, že plynutím času sa znižuje záujem spoločnosti na potrestaní páchatel'a a slabne potreba jednak individuálnej prevencie (pokiaľ páchatel' v priebehu trestného stíhania nespáchal ďalší trestný čin, možno predpokladať a dúfať, že sa napravil) a tiež potreba generálnej prevencie (výchovné a odstrašujúce účinky trestu na ostatných členov spoločnosti sa plynutím času znižujú). Neprimeranou dĺžkou trestného stíhania sa vytráca základný vzťah medzi protiprávnym konaním páchatel'a a ukladaným trestom. Doba, ktorá uplynie od spáchania trestného činu až po meritorne rozhodnutie má bezprostredný vplyv na účel trestu, ktorý má byť uložením určitého trestu dosiahnutý. Aj z týchto dôvodov je povinnosťou súdov, aby porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote bolo určitým primeraným spôsobom odškodnené. Práve zmiernenie trestu je preto podľa názoru súdu v danom prípade určitou kompenzáciou štátu za to, že došlo k porušeniu práv obžalovaných neprimeranou dĺžkou trestného konania, na ktorého dĺžke nemali žiaden vplyv.“

S prihliadnutím na uvedené je s poukazom na článok 7 ods. 5 Ústavy SR, článok 6 ods. 1 Dohovoru a súčasnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva pri neprimerane dlhých trestných konaniach

(viac ako 5-6 rokov) žiadúce, aby bol pri rozhodovaní o treste súdmi vždy náležite zvažovaný inštitút mimoriadneho znižovania trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Reflektujúc vyššie naznačený právny názor by súd za daných okolností nemusel byť ani limitovaný § 39 ods. 3 Trestného zákona, najmä pri ukladaní trestu odňatia slobody a postupovať v súlade s judikovanou právnou doktrínou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá je pre štáty v jurisdikcii Európskeho súdu pre ľudské práva záväzná.

Zo správy Obce A. zo dňa 01.12.2023 okrem iného vyplýva, že obžalovaný má trvalý pobyt v rodinnom dome so súp. č. XXX. Má maloletého syna A., nar. X.X.XXXX, ktorého vychováva so svojou družkou v spoločnej domácnosti. Jeho správanie na verejnosti nebolo doposiaľ predmetom riešenia v obci.

Zo správy od zamestnávateľa TESCO STORES SR a.s. zo dňa 1.12.2023 okrem iného vyplýva, že obžalovaný pracuje na pozícii kvalifikovaný skladník od 12.9.2016, svoje pracovné povinnosti si plní spoľahlivo a samostatne, mimoriadne svedomito a precízne. K nariadeným sa správa s úctou a rešpektom.

S poukazom na vyššie uvedené teda v prípade, že by súd napriek skutočnostiam uvedeným v čl. IV tohto podania dospel k záveru, že obžalovaný je vinný, aby prihliadal na všetky skutočnosti uvedené v tomto článku (čl. V), dĺžku konania, vyššie uvedené správy a skutočnosť, že obžalovaný sa stará o maloletého A. B. a uložil mu trest odňatia slobody s podmieneným odkladom na 2 roky prípadne s probačným dohľadom.

Dôkaz: Potvrdenie od zamestnávateľa TESCO STORES, a.s. zo dňa 1.12.2023
Správa o povesti C. A. zo dňa 1.12.2023
Fotokópia identifikačnej karty mal .A. B., nar. XX.XX.XXXX

Z vykonaných dôkazov obsiahnutých v súdnom spise a dôkazov vykonaných na HP, za daného štádia a stavu dôkaznej situácie, nie je možné objektívne konštatovať, že obžalovaný A. B. spáchal trestné činy uvedené v obžalobe a to aj s ohľadom na striktný výklad zásady v pochybnostiach v prospech páchatela („in dubio pro reo“) teda, že skutkový stav je zistený bez pochybnosti, tak aby mohol byť obžalovaný A. B. odsúdený. V konečnom dôsledku teda máme za to, že na základe vykonaného dokazovania či už počas prípravného konania alebo priamo počas hlavného pojednávania, je obžaloba voči obžalovanému A. B. postavená výslovne na domnienkach a dôkazoch, ktoré vo svojej podstate žiadnym spôsobom nepreukazujú žiadnu vinu obžalovaného a navyše na nesprávne vyhodnotených dôkazoch a znaleckom posudku.

V súlade s významnou už vyššie uvedenou zásadou trestného konania in dubio pro reo, máme za to, že všetky tieto pochybnosti treba brať výlučne v prospech obžalovaného. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a skutočnosti uvedené v čl. IV tohto podania navrhujeme, aby Krajský súd týmto odvolaním napadnutý rozsudok zmenil tak, že súd obžalovaného A. B. spod obžaloby podľa § 285 písm.a), resp. písm. c) Trestného poriadku oslobodzuje, eventuálne vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti tohto podania navrhujeme, aby krajský súd týmto napadnutý rozsudok vo výroku o treste zmenil tak, že obžalovaného odsudzuje:

Podľa § 201 ods. 2, § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3, § 39 ods. 1 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 /tri / roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 51 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a zároveň sa ukladá probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods.2 Trestného zákona sa obžalovanému určuje skúšobná doba v trvaní 2 (dvoch) rokov.“

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom sa do konania verejného zasadnutia odvolacieho krajského súdu k písomne odôvodnenému odvolaniu obžalovaného písomne nevyjadrila.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktoré bolo vykonané za splnenia všetkých procesných podmienok (§ 293 odsek 6, odsek 7 Tr. poriadku) v neprítomnosti

obžalovaného, ktorý výslovne písomne navrhol konať na verejnom zasadnutí v jeho neprítomnosti, v rámci konečného návrhu uviedol, že napadnutý rozsudok okresného súdu považuje vo všetkých jeho výrokoch za správny a zákonný a navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné, podľa § 319 Tr. poriadku zamietnuť.

Zvolený obhajca obžalovaného právom konečného návrhu na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu poukázal na ich písomné odôvodnenie odvolania a navrhol rozhodnúť tam spôsobom uvedeným.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 odsek 1 Tr. poriadku a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Tr. poriadku, na verejnom zasadnutí dňa 15. februára 2024, na podklade podaného predmetného odvolania obžalovaného, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 21. novembra 2022, preskúmal podľa § 317 odsek 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť všetkých napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na podklade podaného predmetného odvolania, ktoré je prípustné, podala ho oprávnená osoba, včas i na správnom mieste, krajský súd, neopomenutím svojej zákonnej povinnosti podľa § 317 odsek 1 veta druhá Tr. poriadku síce nezistil dôvody na prípadne podanie dovolania z dôvodov podľa § 371 odsek 1 Tr. poriadku, avšak na druhej strane dospel k záveru, že z podnetu čiastočne dôvodne podaného predmetného odvolania krajský súd dospel k záveru, že bolo obžalovanému možné uložiť miernejší podmienený trest odňatia slobody v primeranej výmere, za súčasného uloženia jednej povinnosti a s podmieneným odkladom na primeranú skúšobnú dobu.

Krajský súd po splnení prieskumnej povinnosti vo vzťahu aj k napadnutému výroku o vine odvolaním obžalovaného uvádza, že pokiaľ ide o náležité zistenie skutkového stavu veci vo vzťahu k žalovanému skutku tak, ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, prvostupňový okresný súd vykonal správne všetky dostupné a relevantné dôkazy, s ohľadom na kontradiktórny spôsob ich zabezpečovania a vykonávania a tieto dôkazy rovnako správne vyhodnotil zákonným spôsobom, t. j. podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 odseku 12 Tr. poriadku, a na základe toho dospel k správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom, ktoré v súlade s ustanovením 168 odseku 1 Tr. poriadku aj podrobne, presvedčivo a vecne správne v napadnutom rozsudku odôvodnil. So zreteľom na vykonané dôkazy, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré na seba nadväzujú, navzájom sa podporujú a dopĺňajú, nemal ani odvolací súd relevantné pochybnosti o vierohodnosti a správnosti skutkových zistení, ale i záverov prvostupňového okresného súdu vo vzťahu k právnemu posúdeniu konania obžalovaného ako pokračovacieho trestného činu zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 odsek 1, odsek 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. g) Tr. zákona, pretože aj podľa názoru krajského súdu skutok obžalovaného naplnil bez relevantných pochybností všetkými formálnymi znakmi citovaných skutkovú podstatu žalovaného pokračovacieho trestného činu zločinu (subjekt tým, že obžalovaný v inkriminovanom čase evidentne spĺňal z hľadiska veku kritérium dospelého páchatela trestného činu, bez zistenia nepríčetnosti či jej relevantného zníženia, subjektívna stránka – úmyselné zavinenie formou priameho úmyslu – dolus directus, objektívna stránka – konanie obžalovaného ako páchatela, v dostatočnej miere a presvedčivo vyplývajúca z ustáleného skutkového stavu veci po vykonanom dokazovaní okresným súdom a objekt útoku, ktorý chráni táto skutková podstata zločinu, a to pred protiprávnymi zásahmi do intímnej sféry osôb mladších ako pätnásť rokov v ich intímnej sfére). Krajský súd sa bez výhrad stotožnil s týmto, od obžaloby odchylným právnym posúdením oboch žalovaných skutkov prvostupňovým okresným súdom a jeho podrobnou argumentáciou v odôvodnení napadnutého rozsudku, a preto v podrobnostiach iba odkazuje na ňu. Z pohľadu odvolacích dôvodov obžalovaného vo vzťahu k napadnutému výroku o vine krajský súd uvádza, že okresný súd správne a zákonne oprel výrok o vine, t. j. záver o tom, že sa žalovaný skutok stal, a že jeho páchatelom je skutočne obžalovaný i napriek tomu, že on spáchanie žalovaného skutku v čelom rozsahu poprel, o ničím relevantne nespochybnené zákonným spôsobom vykonané ďalšie viaceré usvedčujúce dôkazy, na ktoré podrobne poukázal okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku a tieto aj podľa názoru krajského súdu tvoria nepochybne ucelenú reťaz usvedčujúcich dôkazov. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku logicky a presvedčivo vysvetlil, prečo uznal vinu obžalovaného i napriek obrane a vedenej obhajobe, ktorá bola správne vyhodnotená ako nevierohodná a účelová so snahou vyhnúť sa trestnoprávnemu postihu. Správne oprel uznanie viny predovšetkým o uveriteľnú a ničím nespochybniteľnú svedeckú výpoveď poškodenej, ktorá v konaní od samého počiatku bez relevantných rozporov vypovedala, a ktorej vierohodnosť bola podporovaná aj

relevantným znaleckým dokazovaním. Okresný súd veľmi podrobne rozviedol svoje úvahy vo vzťahu k tomuto najpodstatnejšiemu usvedčujúcemu dôkazu a krajský súd v podrobnostiach odkazuje preto na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku. Preto aj krajský súd sa rovnako stotožnil bez výhrad s logicky akceptovateľným hodnotením obhajoby obžalovaného, ktorú obžalovaný vo svojej podstate zopakoval aj v rámci odvolacích námietok, a ktorú nebolo možné akceptovať tak, ako sa toho domáhal obžalovaný, ktorej zámerom bola evidentne trestnoprávna exkulpácia.

Pokiaľ ale ide o súvisiace výroky s výrokom o vine (výroky o treste), ktorým okresný súd správne a zákonne uznal vinu obžalovaného zo spáchania vyššie citovaného pokračovacieho trestného činu zločinu, aj tieto napadnuté výroky odvolaním obžalovaného podliehali obligatórnej prieskumnej povinnosti krajského súdu, ktorým mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. Krajský súd k tomu uvádza, že prvostupňový okresný súd síce správne a zákonne u obžalovaného identifikoval iba jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zákona a v tomto kontexte aj ustanovenia § 38 odsek 2, odsek 3 Tr. zákona tiež správne aplikoval, rovnako tak i ustanovenie § 39 odsek 1 Tr. zákona (mimoriadne zníženie trestu), jeho ďalší postup však ale nebol celkom dôsledný pri určení spôsobu výkonu trestu odňatia slobody, teda v tom, že obžalovanému z hľadiska očakávanému účelu trestu (§ 34 odsek 1, odsek 4 Tr. zákona) nie je už celkom konformné u neho určovať spôsob výkonu trestu jeho zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody, ale postačujúcim je v tomto aktuálnom čase rozhodovania krajského súdu v odvolacom konaní zatiaľ hrozba výkonom uloženého trestu odňatia slobody.

Podľa § 2 odsek 10 Tr. poriadku súd je povinný postupovať tak, aby zistil skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. S rovnakou starostlivosťou je povinný objasňovať skutočnosti, ktoré svedčia proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Podľa § 2 odsek 12 Tr. poriadku súd hodnotí všetky zabezpečené dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne.

Prvostupňový okresný súd sa týmito ustanoveniami, ktoré sa vzťahujú aj na rozhodovanie o súvisiacich výrokoch s vinou - výrok o uloženom nepodmienečnom treste odňatia slobody, aj so zreteľom na zachovanie kontradiktórneho spôsobu vykonania dokazovania v konaní pred súdom, na hlavnom pojednávaní pri ukladaní trestu odňatia slobody obžalovanému a spôsobe jeho výkonu však celkom dôsledne neriadil, čo bolo ale možné v rámci konania o odvolaní obžalovaného, napraviť.

Krajský súd s poukazom už na uvedené dôvody a akceptovateľné podrobné odvolacie argumenty obžalovaného v tomto smere je toho názoru, že aj uloženie výchovného trestu odňatia slobody, nespojeného s jeho bezprostredným výkonom v posudzovanom prípade u obžalovaného, s určením primeranej skúšobnej doby hoci aj na hornej hranici zákonného rozpätia (1-5 rokov) v strede zákonného rozpätia (1 až 5 rokov), na 5 rokov, s obligátnym však uložením aj probačného dohľadu nad správaním obžalovaného počas určenej skúšobnej doby, vrátane uloženia jednej konkrétnej povinnosti, bude postačovať pre naplnenie očakávaného účelu trestu v zmysle § 34 odsek 1, odsek 4 Tr. zákona, t. j. dosiahnutie individuálno-preventívneho a s ním spojeného generálno-preventívneho účinku. Takýto trest, uložený obžalovanému zodpovedá v dostatočnej miere i morálnemu odsúdeniu protiprávneho konania obžalovaného spoločnosťou. Krajský súd uvádza, že prvostupňový okresný súd nedostatočne a teda v neprospech obžalovaného zväžil pri určení spôsobu výkonu uloženého trestu odňatia slobody výrazné pozitívne existujúce okolnosti, spočívajúce nielen v osobe obžalovaného, ktorý až do meritórneho rozhodnutia krajského súdu vykazuje nepretržite predovšetkým trestnoprávnu bezúhonnosť, sú u neho prítomné skutočne uveriteľné a preukázateľné pozitívne skutočnosti o jeho osobe, jeho sociálnych pomeroch (rodina, práca) tak, ako na to veľmi podrobne poukazoval v rámci svojich odvolacích námietok, ale tiež skutočnosť o tom, že od spáchania žalovaných skutkov uplynula skutočne už značná doba, najmä konanie pred prvostupňovým okresným súdom prebiehalo neúmerne pomaly, na čom obžalovaný relevantne neparticipoval. Jeho odvolacie argumenty v tomto smere, deklarované príslušnou judikatúrou boli neprehliadnuteľné a preto krajský súd aj s ohľadom na doterajšiu ustálenú už súdnu prax v takýchto prípadoch musel tieto skutočnosti vo vzťahu k výroku o treste relevantne zohľadniť v prospech obžalovaného.

Vzhľadom na uvedené dôvody preto odvolací krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e p r í p u s t n é .